

Rene
Denfeld

Büyülü
Yer

—
Çeviren:
Solina
Silahlı
—

—
Roman
—



Rene Denfeld, muhabir olarak çalıştı ve inceleme kitapları yazdı. Ardından özel dedektif olmaya karar verdi. İlk romanı *Büyüülü Yer* büyük ses getirdi. Üç evlatlık çocuğu olan, aynı zamanda koruyucu anne olan yazar, Oregon'un Portland kentinde yaşıyor.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

İzci

BÜYÜLÜ YER

Orijinal adı: The Enchanted

© 2014, Rene Denfeld

Yazan: Rene Denfeld

İngilizceden çeviren: Solina Silahlı

Yayına hazırlayan: Kemal Küçükgedik

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Ocak 2025 / ISBN 978-625-6666-18-4

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Büyülü Yer

Rene Denfeld

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Solina Silahlı

Burası büyülü bir yer. Diğerleri görmüyor ama ben görüyorum.

Bütün cüruf briketlerini, bütün koridorları, kapı boşluklarını görüyorum. Gizli merdivenlere açılan kapıları, taş kulelere çıkan merdivenleri, pencerelere giden kuleleri, uçsuz bucaksız, tertemiz havaya açılan pencereleri görüyorum. Gölgede kalmış zehirli serumların yerde yılan gibi kıvrıldığı odayı görüyorum; oda bomboş ve müdürün parmağını kırmızı düğmeye basmasını bekliyor. Urnaların paslı kutularda saklandığı, küllerin urnalardan yere saçıldığı, sonra da gökyüzüne el sallayan çimlerin altındaki toprağı beslemek üzere, nehirden taşan suyla birlikte dışarı aktığı yeraltındaki gizli mahzeni görüyorum. Gökyüzünde süzülen yumuşak püsküllü gece kuşlarını görüyorum. Sırtlarından erimiş metal gibi yayılan sıcaklıkla birlikte yerin derinliklerinde koşturan altın sarısı atları görüyorum. Küçük çekiçli küçük adamların nereye saklandığını ve fırın ağır ağır çalışırken cinlerin nasıl dans ettiğini görüyorum.

En muhteşem büyülü şeyler burada oluyor, hayal edebileceğiniz en büyülü şeyler. Hâlâ vaktim varken, onlar siyah perdeyi kapatmadan, ben de son selamımı vermeden önce size bunları anlatmak istiyorum.

Onları duyuyordum, günahkâr rahip ile Hanımefendi'yi. Ayak sesleri, taş zemine düşen yağmurun yatıştırıcı sesine benziyordu. Alçak ve yumuşak bir tonda konuşuyorlardı, sesleri hücremin önünde son bulan bir nehir akıntısıydı. Konuştuklarını duyduğumda yağmuru, suyu, kristal berraklığındaki nehirleri düşündüm, duraksadıklarını duyduğumdaysa şelalelerdeki suyun çağlıtı aklıma geldi.

Birbirlerinin o kadar farkındalardı ki konuşurken uzun cümleler kurmalarına gerek kalmıyordu.

"Gidiyor musun?" diye sordu rahip.

"İnfaz odasına" dedi Hanımefendi.

"Zor."

"Hepsi öyle değil mi?" Hanımefendi'nin sesinde, yine yağmurun sesini duydum.

Hanımefendi henüz onu kaybetmemiş, özgürlüğün sesini. Güldüğünde ağaçlara esen rüzgârın, kaldırıma sıçrayan suyun sesini duyabilirdiniz. Yağmurun yüzünüze nazik dokunuşunu, kahkahanın açık havada hissettirdiği duyguyu, bu zindanda asla hissedemediğimiz her şeyi hissedebilirdiniz.

Günahkâr rahip de bunları Hanımefendi'nin sesinde duyuyordu. Ondan korkmasına sebep olan da buydu işte. Bu özgürlük onu nereye sürükleyebilirdi? İyi bir yere değil, diyordu küt küt atan kalbi.

"Hangisi?" diye sordu rahip.

Hanımefendi bize ismimizle hitap eden birkaç kişiden biriydi. Yeni müvekkilinin ismini söyledi. Kelime dudaklarının arasından mücevher gibi döküldü. Konuştuğunda sesinin ne kadar değerli çıktığından habersizdi tabii.

“York” dedi, yan hücredeki adamı kast ederek.

Ölüm hücreesindeki diğer adamların dediğine göre annesi ona Lewis ve Clark’la yolculuk eden bir kölenin ya da denizaşırı efsanevi bir şehirde doğan soylu İngiliz babasının adını vermişti; ancak bir hapishanede bu kadar büyük bir yalan yanına kâr kalırdı.

Ama York gerçeğin burada bir önemi olmadığını biliyordu. İçeride söylediğiniz yalanlar olduğunuz kişiye dönüşüyordu çünkü. Dışarıda, güneş ve gerçeklik insanı gerçek boyutuna taşıyordu. Buradaysa insanlar kendi gölgeleri kadar büyüyorlardı.

Yüzümü ufulanmış duvara yasladım. Yumuşak taşlar seslerini yutuyordu ama ben nasıl dinleyeceğimi öğrenmiştim. Kelimeleri yosunlardan ve taştan koparıp alıyordum.

Günahkâr rahip bu davanın diğerlerinden çok daha zor olacağı konusunda Hanımefendi’yi uyarıyordu.

Rahibin, “Hazırlıklı ve olacıklara razı...” dediğini duydum.

“Bu kadar çabuk mu?” diye sordu Hanımefendi.

Sesindeki yalvaran tonu duyabilmişim. Nasıl olur da rahip duymazdı? Ama duymamıştı işte. O, Hanımefendi’den korkmakla meşguldü.

Günahkâr rahip, Hanımefendi’yle konuşurken kendi sesindeki çırpınışı duymuyordu. Özlemi ve arzuyu duymuyordu. Dünyanın o muhteşem yabanılığını hissetmiyordu. Bu büyüğü yerde yaşıyordu ama Hanımefendi’nin büyüsunü görmüyordu; buranın ya da herhangi bir yerin büyüleyiciliğini göremiyordu.

Bana göre bu zindana atılmak sığınağa ayak basmak gibi bir şeydi. Rahip içirse sürgünden beterdi. Buraya geleli çok olamıştı, geldiğinde kederliydi. Seyrelmiş saçları floresan ışığının altında parlıyordu, göz çevresindeki çizgilerse belirgindi.

Burası insanı donduruyor. Sonra bir gün geliyor, sizi alıp H Bloğu’nun arkasına götürüyorlar ve ölüyorsunuz.

“Sonra görüşürüz” dedi günahkâr rahip.

Başımı duvardan çektim.

*

Hanımefendi benim hücremin önünden geçti. Beni görmemesine özen göstererek duvarın dibinden parmaklıklara doğru geçtim. Dönerse hemen yatağıma zıplayıp battaniyemin altına gizlenecektim. Ama yürümeye devam etti.

Yürümesini izlemek için parmaklıklara iyice yaklaştım. Dar sırtının altında gömleğinin üçgen kısmı, topuklarının arkası gözüme ilişti. Bu oyunda yeterince deneyimliydim ama bazen daha fazlasını yakalıyordum: Işıl ışıl parlayan bir tutam siyah saçını, deniz kabuğuna benzeyen kulağını.

Giderek kaybolan ayak seslerini dikkatle dinliyor, boğuk, hafif sesinin tadını çıkartıp sonrası için saklıyordum.

Günahkâr rahip de hücremin diğer tarafından onun gidişini izliyordu. Yavaşça dönüp ters yöne yürüdü. Ayak sesleri kurşun gibiydi. Mahkûmlardan biri ona seslendi. Diğer tarafımdaki Striker olmalıydı bu. Rahip hücrenin parmaklıklarına doğru isteksizce ilerlerken yatıştırıcı sözler dudaklarında hazır bekliyordu. Hanımefendi'yle konuşurken gömleğinin altında bir ter tabakası birikmişti. Terler baldırlarından aşağıya yuvarlanıp çıplak bileklerine, oradan da mokasen ayakkabılarının altından gözenekli taşa aktı. Altın renginde atların koştuğu ama kimsenin görmediği yeraltı mağarasına doğru süzüldü.

Hanımefendi günahkâr rahibe dönüp bakmadı bile. Dimdik ve kendinden emin duruşuyla uzaklaşıp gitti. Rahibi düşünüyordu ve birden düşünceleri bir kenara itti. Yeni müvekkiliyle görüşmeden önce zihnini temizlemeliydi.

Adamlar onun geçişini sessizce izledi. Kimse ona sataşmadı.

Koridorun uzak köşesinde eskimiş dar basamaklar karanlığın içinde yükseliyordu. Biz buraya, yukarıdaki hücre bloklarının derinliklerine gömülmüştük. Buradaki hücreler gün ışığını hiç görmezdi ve merdivenlerdeki eski ampuller titreşiyordu.

Zindana benzeyen dar basamaklar, kafası çalışan adamların uzak durduğu karanlık köşeler ve salya dolu yerlerdi. Hanıme-fendi derin bir nefes alıp salyaların üstünden geçti. Klostrofobi başının belasıydı. Gürültüyle açılıp kapanan kapıları, metal kitlitlerin şoke edici takırtısı ve kapana kısılmanın ne demek olduğunu bilmenin hissettirdiği korku yüzünden bu hapishaneye girmekte uzun süre güçlük çekmişti. Diğer her şeyle nasıl baş ediyorsa korkularıyla da öyle baş ediyordu; yok sayarak.

Yine de bizim hapishanedeki merdivenler onu rahatsız ediyordu. Bir defasında duvara bakmış, taştaki bir çatlaktan sarkan kopmuş bir tırnak görmüştü. Bizim büyülmek mekânımızda işlenen suçlardan haberdardı; dışarıdakilerin hiç duymadığı vahşi şeylerden, göz oymalardan, tecavüzlerden, cinayetlerden haberdardı. Bu suçların yalnızca mahkûmlar arasında değil, gardiyanlara ve kendisi gibi dışarıdan gelen kişilere karşı da işlendiğini biliyordu.

Merdivenler o kadar eskiydi ki orta kısımları çökmüştü. Taş gözenekliydi ve kanı emiyordu. Eski yerlerde pembe lekeler olduğu doğrudur. Lekeler eski taşlara işlemiş, diye düşündü Hanımefendi.

Merdiven boşluğunun tepesine vardığında derin bir oh çekti. Kapı sessiz bir koridora açılıyordu. En azından artık giriş katındaydı. Başka bir dar koridora döndü ve küçük, dik merdivenleri tırmandı.

Sonunda eski bir girintinin üstünde Gardiyanların Kütüphanesi dedikleri odaya ulaştı.

Kocaman deri kaplı kitaplarla dolu rafların sıralandığı geniş, açık bir odaydı burası. Ölenlerin kaydedildiği kütük defterleriydi hepsi, bilgisayar yokken böyle kaydediliyorlardı. Gardiyanlar bazen arkaik isimleri ve örümcek ağına benzer yazıları göstermek için eski defterleri ziyaretçilere açardı. Bunu açıkça itiraf etmesem de benim büyük dayım o defterlerden birindeydi. Elbert James Knowles diyordu silik el yazısı, bir de ölüm tarihi vardı. Benim ölümüm görünmez mürekkeple yazılırdı eminim, küçük adamların çekiçleriyle tırmandıkları duvarlardaki gizli kanallara damgalanırdı. Bilgisayarlar konusunda bir şey diyemiyordum. Hiç görmedim çünkü.

Gardiyanlar Kütüphanesi'nin ortasında eski, üzeri çiziklerle dolu bir masa vardı. Suratı asık bir gardiyan fazlaca küçük bir sandalyeye oturmuştu. İri yarıydı ve sıkıntıdan ağırlaşmış gibi görünüyordu. Yemek molasındaydı. Bütün gardiyanların taşıdığı akordeon kapaklı, kaçak mal araştırmasında bölmeleri kolayca açılabilen mavi renkli bir yemek kabından yemeğini yiyordu. Arada bir yemekleri koklatmak için narkotik köpeği getiriyorlardı ama kaçakçılığı tümüyle durdurmak mümkün olamıyordu; en azından cezbediciliğin had safhada, stresin yüksek, yolsuzluğun yaygın olduğu hapishanede. Bir gardiyan bir paket sigarayı içerde yüz dolara satabiliyorsa orada şeytana uyulduğuna bahse girebilirsiniz.

Bir eliyle ezilmiş sandviçini tutan gardiyan Hanımefendi'ye el salladı. Odanın diğer ucundaki kapıdan içeriye girmesi serbestti.

Kapıdan girince karşınıza idam mahkûmlarının ziyaretçi odası çıkıyordu. İdam mahkûmları buraya şakasına tahliye odası diyordu.

Ziyaretçi odası küçüktü. Tavanda sarı renkli, güzel, eski, cam bir fikstür vardı; metal bir kafesin içindeki ampulden ibaret değildi bu, sıcak ışık yayan cam bir fikstürdü. Gerçek bir tahta masa da vardı ve burada gri köpüklü sudan başka bir şeyle temizlik yapılmadığını bilerseniz de hafif bir limon kokusu aldığınızı sanabilirdiniz.

Ama asıl önemli olan uzak duvardaki pencereydi. Orada kalanlar biraz uzandıklarında pencereden gökyüzünü görebilirlerdi. Bulutlar bir gün tüy gibi beyaz görünürken ertesi gün pembe ve leylak rengine bürünebiliyor ya da günbatımında ateş rengine dönebiliyordu.

İdam mahkûmlarının ziyaretçi odasında avukatlarını ve dedektifleri görmeye gitmelerinin sebebi pencereydi. Avukatlar müvekkillerinin onları görmek istediğini sanıyordu. Hayır, pencereyi görmek istiyorlardı. Ziyaret sona erip zincire vurulmuş halde yeraltı zindanındaki ikiye üç metrelik penceresiz ve havasız hücrelerine döndüklerinde o gökyüzü parçasını hatırlayabiliyorlardı. Hücreleri bütün günlerini kapana kısılmış şekilde geçirdikleri, içinde küçük bir yatak ve sonsuz bir döngü içindeki açık tuvaletle metal kafeste titreşen ampulden başka bir şey olmayan bir yerdi. Ziyaretler arasında aylarca, hatta yıllarca o zindanda kalabiliyorlardı. Ama ziyaret odasına çağrıldıkları nadir günlerde gökyüzünü göreceklerini biliyorlardı.

Zindana döndüklerinde diğerlerine gördüklerini anlatabiliyorlardı. *Gökyüzü bugün kızıldı ve bulutlar da erik rengindeydi*, diyorlardı belki. Ya da *bir kuş gördüm, çok güzeldi*. Kimse onlarla tartışmazdı. Burada insanlar bazı konularda yalan söyleyebiliyordu... tamam, insanlar burada birçok konuda yalan söyleyebiliyordu. Ama idam mahkûmlarının odasında bir tek konuda yalan söylenmezdi ve o da pencerede gördükleri gökyüzüydü.

*

York çoktan kafese girmiş, Hanımefendi'yi bekliyordu.

Kafes ancak bir adamın sığabileceği büyüklükteydi. Üç metre yüksekliğindeydi ve tornayla oyulmuş, demir kadar sert tahta parmaklıklardan yapılmıştı. 1800'lü yılların başında, Louisiana'daki Dugdemona Holdings adlı şirket bu kafesleri, köle taşıyan gemilerle Afrika'dan ithal ettiği odunlardan yapmıştı. Köleler kafesleri yapmış, bazen de onların içinde ölmüşlerdi. Bu kafesler gardiyanların, kaçıkları ya da boş gevezelik edenleri kapatacak yer aradığı küçük kasabalara ve mal sahiplerinin kaçaklar için hücreye ihtiyaç duyduğu çiftliklere satılıyordu. Dugdemona kafesleri, mahkûmlar ve işkence için olduğu kadar infaz koruma memurları ve ihtilalciler arasında da popülerdi. Dugdemona kafesleri birden fazla kişi de açlıktan öldü.

Bu ünlü kafeslerden ülkede artık bir avuçtan fazlası kalmamıştı. Bir tanesi bizim büyümlü yerimizdeydi ve avukatlarla görüşmeler sırasında idam mahkûmları orada tutuluyordu. York da Hanımefendi'yi orada bekliyordu.

Hanımefendi kafese bakan tek sandalyeye oturdu. Kendinden emin ve rahat görünüyordu.

Hanımefendi ve York birbirini inceledi.

York'un gözleri koyu ve yırtıcı kuşları gibi köşeli görünüyordu. Elmacık kemikleri zayıf yüzünde iyice belirginleşmişti, dar kafatasıysa seyrek siyah saçlarla örtülmüştü. Yıllarca yerin altında yaşamış olmasına rağmen derisinin rengi reçine gibi parlaktı. Hanımefendi'nin birlikte çalıştığı adamlar, yıllarca yerin al-

tında yaşamanın sonucu olarak iyice solgun görünürlerdi. Beyaz adamlar jöle gibi garip saydam bir renge bürünür, siyahlar, buruk bir patlıcan rengine dönerlerdi. York ise meydan okurcasına rengini korumuştı.

Hanımefendi, York'un ufak tefek bir adam olduğunu gördü, kemikleri yanlışı kaynamış gibi eğik ve garipti. Kafeste bile kendini frenliyormuş gibi bir hali vardı.

Bilekleri kâğıt terliklerinin üstünden zincirlenmişti. Bir bileğindeki kelepçe ağır bir zincire eklenmiş, zincir tahta parmaklıkların arasından taş duvara gömülü büyük bir sürgüye takılmıştı. Zincir herhangi saçma bir işe kalkışmasını önlemek içindi. Ama saçma işlerin asla saçma bitmediğini fark etmişim.

Hanımefendi York'un ön dişlerinin çentikli olduğunu gördü. Her bir dişin ortasında küçük, garip bir oyuk vardı; Tanrı ya da şeytan onu çatallamaya çalışmıştı sanki. Bu çentikli dişler şaşırıcı derecede temizdi. Yüzünü maymun gibi ekşittiğinde onları günde üç defa fırçaladığını gösteriyordu herkese. Yatağındaki örtüden kopardığı ipliklerle dişlerinin arasını temizliyordu. Dört yüz numara iplik, diyordu kıkırdayarak, hücrenin kapısında dinleyen herkese. York sürekli aynı teraneyi tekrar edip dururdu. Bazen aynı monoloğu günlerce devam ettirirdi, gardiyanlar dinlemekten çıldırana kadar. Ondandı sonra hücre sine çekilip ellerine bakardı.

*

York başkalarının ne düşündüğünü düşünmeyi severdi. Bunun onun avantajına olduğuna inanıyordu. Hücredeki on iki yılında psişik güçlerinin bilendiğini, eskiden beri böyle bir yeteneği olduğunu iddia ediyordu. Kör bir adamın koku alma duyularının gelişmiş olması gibi York da yaşadığı hayatın düşünce okumasına yardımcı olduğunu söylüyordu. Zindanımızdaki yoğun yoksunluk zaten iyi olan bir özelliğini daha da geliştirmişti: Beyninizin içine girmeyi.

Tabii bunu söylerken gardiyanlar gözlerini devirerek York'un olsa olsa kendi beyninin içine girebileceği yorumunu yapıyorlardı.

York şu an Hanımefendi'nin kendisini düşündüğünü düşünüyordu. Ona, on iki yıldır ölümü bekleyen zavallı yeni müvekkiline acıdığını düşünüyordu.

Oysa Hanımefendi'nin öyle bir düşüncesi yoktu. York aklına bile gelmiyordu. Eve dönerken yolların ne kadar kötü olacağını merak ediyordu. İlkbahar havası çok değişkendi ve sel büyüü yerimizden ayrılan tek yolu kapatabilirdi. Öyle bir durumda Hanımefendi geceyi radyatörleri takırdayan, odaları küf kokan en yakındaki motelde geçirmek zorunda kalacaktı. Zihni yeni müvekkilinden çok uzaktaydı. Böylesi daha iyiydi. Görüşmeye not defteri bile getirmemişti.

Hanımefendi York'a gülümsedi ve sandalyesine oturdu. Bütün gün ayakta kaldığı için oturmak büyük bir ikramdı. Pencereden yazı taşı rengindeki kapkara bulutlarla dolu gökyüzü görünüyordu. Tepedeki sarı aydınlatma lambası sıcak bir ışık yayıyordu.

Yalancılarla dolu bu hapisanede Hanımefendi tümüyle özgün olma avantajına sahipti. York gibi bir adam bile -özellikle de York gibi bir adam- onun gülüşünde oyun olmadığını görebiliyordu. İçtenlik, iyilik ve çelik gibi sert bir şey vardı o gülüşte. Bana her şeyi söyleyebilirsin, diyordu gözleri çünkü ben söylediğin her şeydeki güzelliği göreceğim.

Eninde sonunda York'un bir şey, herhangi bir şey söylemesi, dudaklarını hareket ettirip boğazındaki gerginliği yumuşatması gerekiyordu. Kelimeler taş gibi pürüzlü bir sertlikte yuvarlanıp dudaklarından dökülmeye başladı ama çok geçmeden yumuşadı. Kendi konuşmasını duydukça -ne kutlu bir şeydi bu, birinin beni *dinlemesi*- sesli harfler yuvarlanıyor, sessiz harfler gezegen oluyor, Hanımefendi'nin koyu renk gözlerine yayılan evrene dönüşüyordu. Beni duyuyor; diye düşündü York çılgınca, beni *duyuyor*.

York konuştuğu konuştu, kelimeleri kendisine bile şiir gibi gelene kadar. Hanımefendi'ye neden ölmeye can attığını anlattı. "Bir kafese hapsedilmek yalnızca işkence değil" dedi. "Birine dokunamıyorsun, dışarı çıkamıyor, temiz havayı içine çekemiyorsun. Güneşi bir kez olsun yeniden hissetmeyi isterdim."

Hanımefendi'nin bakışları aniden soğudu. York'un söylediği doğruydum ama yeterince doğru değildi.

"Tamam. Anlamsız olmaktan sıkıldım. Buraya kadar, anlıyor musun?" diye itiraf etti York.

İçine düştüğü karmaşadan bahsetti. Herkes sosyopatları süper zeki suçlular olarak görürdü, oysa kendisi neyi neden yaptığını bilmeyen, kafası karışık bir adamdan başka biri değildi. İçindeki düğme dışında, o düğmeye basıldığında kendini durduramıyordu.

"Anlamlı bir yanı olsa söylerdim" dedi. "Birini öldürdüğünde bunun bir anlam taşınması gerekir. Ama yok. Hiç olmadı."

Hanımefendi başını salladı. Anlıyordu.

York'un ona söylediği her sırda birlikte Hanımefendi'nin gözleri biraz daha kararıyor, biraz daha tatmin oluyordu. York o çok

"Burası büyülü bir yer. Diğerleri görmüyor ama ben görüyorum."

Büyümlü yer eski bir hapishane. Ancak bir idam mahkûmu burayı farklı gözlerle görür ve kitaplarının içinde kaybolur, kendini ve etrafındaki insanları başka dünyalarda hayal eder. Parmaklıkların ardında kapana kısılmışken hapishanenin altında dörtnala koşan atların bir deprem gibi yeri sarstığını hissederek.

Bu hapishaneye dış dünyadan iki kişi gelir: Günahkâr bir rahip ve Hanımefendi. Hanımefendi kendini idam mahkûmlarının hayatını kurtarmaya adanmıştır. York adındaki bir katilin temyiz başvurusunu geri çekip ölmek istediğini söylemesi onu derinden sarsar. Hanımefendi'nin York'un geçmişini araştırırken buldukları ise masumiyet, suç, kurban, onur ve doğru ile yanlış hakkında bildiği her şeyi sorgulamasına sebep olur.

"Hayal edebileceğiniz en büyümlü şeyler burada oluyor. Hâlâ vaktim varken, onlar siyah perdeyi kapatmadan, ben de son selamımı vermeden önce size bunları anlatmak istiyorum."

QR Kodu okutunuz		Dijital fiyat etiketi	tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı
			₺ 290

Sertifika no: 44919	ISBN 978-625-6666-18-4	
		
9	786256666184	